сваждане се небо.

Пролетта само гара и ако
можеше да бъдем не предо
мислени. Надеждата за
бъдещо зелено. Моя или
пъровбиване обръщане,
а то изисква от фантастично
усилване т. е. нервно.
Неволно се ръка, че сто
ето може, сякаш пъ ръжо
жение за цял затвор и не
е проблемъ без книги.
Знае ли ще се получи,
че де задържаме ръкопи
и ще не бъдем ли и предъ трам
ваи не бъдем сигурни ли тъ
После, знам че чрезъ поне
от бетон имаме ли и пръсти ръ
тъ ли е удобно. На вторник
сами трябо и ненужа да ни
изтрая.

Ние ~~[illegible]~~ утре сме
добре, Татяна се